

C. Torras i Bages
(Foto: Jordi Ribó)

Ja de molt petit, en temps de pàrvuls, la meua primera escola havia estat a l'edifici que fa cantonada (m'adono que els edificis que fan cantonada o xamfrà, com ara, a Barcelona, els he tingut sempre com a habitatge) entre Torras i Bages i Corró, amb una mestressa, Donya Josefa, el perfil de la qual (senyora gran, cabell blanquinós, posat sempre bondadós i amatent) mai no se m'ha esborrat. Des d'aquella primera escola —i salvant la primària feta pràcticament tota a França i dos anys als Escolapis— la resta de la meua formació, és a dir, tot el llarg batxillerat de set anys de l'època, es desenrotlla en aquell mateix edifici, convertit en escola municipal de segon ensenyament, i que tothom anomenava "l'Institut". Aquella falsa placeta —que és, en realitat, només un eixamplament del carrer de Corró— contenia els dos elements fonamentals de tot allò que ha estat la